

SHERLOCK HOLMES

ÉS A

BAKER STREETI VAGÁNYOK

A végső
találkozás

TRACY MACK & MICHAEL CITRIN

SHERLOCK és a HOLMES BAKER STREETI VAGÁNYOK

A végső találkozás

4. számú esetnapló

Írta: Tracy Mack és Michael Citrin

Könyvmolyképző Kiadó, 2012

Sadie May Citrinnek

„Idehallgasson, Watson!

*A lehető legkomolyabban mondom,
hogy ha sikerülne legyőznöm ezt az embert,
ha meg tudnám szabadítani tőle a társadalmat,
úgy érezném, pályafutásom beteljesedett,
és végre nyugodalmasabb
elfoglaltságok után nézhetek.”*

Sherlock Holmes: A végső probléma

Tartalom

Előszó

Amelyben közeleg a vég • 15

Első fejezet

Az első találkozás • 17

Második fejezet

Merénylet Holmes ellen • 22

Harmadik fejezet

Holmes beavatja tervébe a Vagányokat • 28

Negyedik fejezet

Rémület a Kastélyban • 33

Ötödik fejezet

A Baker Street megfigyelése • 40

Hatodik fejezet

Búcsú a Kastélytól • 45

Hetedik fejezet

A szakállas ember színre lép • 51

Nyolcadik fejezet

Találkozás Dr. Watsonnal • 55

Kilencedik fejezet

Megszületik a terv • 60

Tizedik fejezet

Búcsú Pilartól • 64

Tizenegyedik fejezet

Valami véget ér • 69

Tizenkettedik fejezet

A meglepetésvendég • 73

Tizenharmadik fejezet

Utazás vidékre • 78

Tizennegyedik fejezet

Utazás a Continental Expresszen • 83

Tizenötödik fejezet

Ozzie bepillant a Mester tervébe • 87

Tizenhatodik fejezet

Élet a tanyán • 91

Tizenhetedik fejezet

Felbukkan egy idegen • 94

Tizennyolcadik fejezet

Kitör a balhé • 99

Tizenkilencedik fejezet

Álruhaturkálás • 102

Huszadik fejezet

Potyautasok • 107

Huszonegyedik fejezet

Ozzie, Wiggins és Pilar a kontinensre érkeznek • 113

Huszonkettedik fejezet

Át a csatornán • 119

Huszonharmadik fejezet

A Hotel du Louvre lakosztálya • 125

Huszonnegyedik fejezet

Brüsszel utcáin • 131

Huszonötödik fejezet

Megfigyelés a szállodában • 136

Huszonhatodik fejezet

Holmes terve • 143

Huszonhetedik fejezet

Moriarty vallat • 146

Huszonnyolcadik fejezet

Moriarty titka • 153

Huszonkilencedik fejezet

A genfi találka • 158

Harmincadik fejezet

Találkozás Holmessel • 162

Harmincegyedik fejezet
Ozzie visszatér Moriartyhoz • 168

Harminckettedik fejezet
Irány az Alpok! • 173

Harmincharmadik fejezet
Ozzie puhatólózik • 177

Harmincnegyedik fejezet
Hazatérés Ozzie nélkül • 181

Harmincötödik fejezet
Ozzie és Holmes újra találkozik • 184

Harminchatodik fejezet
A végső találkozás • 193

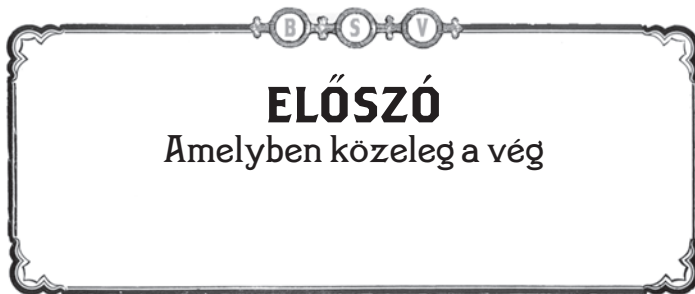
Epilógus
•198•

Nagyra becsült

Olvasó!

Azt hallottam, hogy a gyerekek (és sok felnőtt, még az okosakat is beleértve) nem szeretik az előszavakat, mert unalmasnak és felesleges időpocsékolásnak tartják őket. De biztosíthatlak, hogy én nem szoktam semmiségekről fecsegni. Ezért kérek, engedd meg, hogy beavassalak néhány részletbe arról a világról, amelybe hamarosan belépsz.

ELŐSZÓ

Amelyben közeleg a vég

N agyra becsült Olvasó!

Három kötetben tártam eddig eléd azoknak az utcagyerekeknek a hiteles történetét, akik hűséggel és odaadással segítették Sherlock Holmes, a világhírű mesterdetektív munkáját. A Baker Streeti Vagányok néven ismert bandáról a hosszú évek során méltatlanul megfeledtek a tudósok és történetírók, ezért úgy gondoltam, ideje újra megismertetni őket a világgal.

Számodra azonban mindez már nem újdonság, hűséges olvasó, ezért megkíméllek a hosszadalmas bevezetéstől. Sem hajlandóságom, sem erőm nincs már az ilyesfajta formaságokhoz. Egyetlen feladatomban maradt: búcsút veszek tőled. Ő, ne hidd, hogy könnyű szívvel teszem! Hogy bánatomat érzélgősségem vagy búskomor lelkületem okozza, meg nem mondhatom. Ám ez lesz az utolsó történet, amelyet elmesélek neked. S ez nem egyszerűen az utolsó – egyben a legveszedelmebb eset is volt rettenthetetlen barátaink számára. *A végső találkozás*

óta eltelt években számtalanszor feltettem magamnak a kérdést: vajon a Vagányok élete visszatérhetett volna valaha is a régi kerékvágásba? Ó, miféle játékszerei vagyunk csupán a sorsnak!

Bocsáss meg, hűséges olvasó! Hiába fogadkoztam, most mégis a fecsegés bűnébe estem. De elég is legyen! Ahogy a Mester szokta mondani: „A játszma elkezdődött.”

Névtelen történetíró

London, Anglia

1955

ELSŐ FEJEZET

Az első találkozás

London szívében, a Baker Street 221/B számú házzal szemben egy feltűnően sovány srác, Ozzie ücsörgött a járdán egy felfordított kalap mellett, és búsan méregette a járókelőket. Mellette legjobb barátja, Wiggins kornyikált tettetett lelkesedéssel:

„Spanyol partokra indul ma hajóm,
Hol mennydörgő ágyúk robaja szól,
Most hát teljesítsd, kérlek, óhajomat:
Szép leányt adj nekem, s egy jó italt!”

Noha késő április volt már, a hűvös, nyirkos levegő nemigen jelezte a tavasz közeledtét. Csak a szellő enyhe liliomillata jósolt némi enyhülést. Ozzie vacogott vékony kabátjában, sőt köhécsett is, miközben Wiggins előrehajolt, hogy szemügyre vegye a kalap tartalmát. Még mindig csupán két penny lapult benne. Az emberek nem voltak épenséggel adakozó kedvükben.

„Mikor a testem végre sírba száll,
S minden búbánatom messze jár,
Akkor teljesítsd, kérlek, óhajomat:
Sírkövemre helyezz egy jó italt!”

Elkedvetlenedve fejezte be az utolsó versszakot, azután a járdára huppant Ozzie mellé.

– Hetek óta nem kért fel bennünket a Mester egyetlen ügyre sem. Most meg aztán teljesen elment a hangom, pedig még szinte egy árva petákot sem sikerült keresnünk. – Wiggins a fejét csóválta, és közben nagyot kordult a gyomra.

– Mit gondol a Mester, hogy maradunk életben, ha nem fizet semmit? Nem telik bele sok idő, és patkányt fogunk sütögetni megint.

Ozzie megborzongott a gondolatra.

– Inkább zabálok naphosszat krumplit, mintsem még egy patkányt megegyek. Túl csontosak a bestiák.

– Akkor nem, ha az ember talál egy szép kövéret. Majd te fogsz nekünk néhány dagadt patkányt, ugye, Shirley? – vakarta meg Wiggins az ölében kucorgó vadászgöreyény hátát.

– Ennyi hét után már tényleg kezdem unni a semmittevést – helyeselt Ozzie, felnézve Sherlock Holmes lakásának ablakára. – Semmi kaland, semmi fejtörő. Vajon a Mester most már nélkülünk dolgozik az ügyein, vagy egyáltalán nincsenek is ügyei?

Ez a kérdés egész seregnyi érzelmet és gondolatot kavart fel Ozzie lelkében. Leginkább az aggasztotta, hogy a Mester talán kifejezetten őt kerüli.

Ebben a pillanatban feltűnt Sherlock Holmes jellegzetes alakja a dolgozószoba második emeleti ablakában – magas, vékony férfi volt, előreugró sasorral. Éppen kedvenc agyagpipáját szívta, és úgy tűnt, mélyen a gondolataiba merül.

Ozzie felsóhajtott, és egy könyvecskét vett elő kabátja belső zsebéből.

– Mit szólnál egy kis gyakorláshoz, Wiggins? – Lapozott egyet, majd felolvasta a címet: – *A vasálarcos*.

– Hagyjál békén az olvasással, Oz! Van nekem elég bajom nélküle is. – Wiggins tiltakozva ökölbe szorította a kezét.

– Pedig már kezdesz egészen belejönni, haver. Szinte az összes szót felismered. Meglásd, nemsokára egyedül fogod olvasni az újságot.

– Szeretem a történeteket, és szívesen silabizálom ki a betűket is. De amikor hangosan kell elnyökögnöm a mondatokat, hát, attól mindig üresfejű tuskónak érzem magam.

– Ha végre megtanulsz rendesen olvasni, nem fogod ostobának érezni magad, Wiggins.

Miközben a fiúk beszélgettek, egy nagy, kétlovas hintó gurult végig a Baker Streeten, majd megállt a 221/B számú ház előtt. A kocsiból egy idősebb, szikár úriember szállt ki, fekete kabátban és cylinderben.

Ozzie lélegzete hirtelen elakadt, amikor a férfi feljük fordult. Ezer közül is felismerte volna azt a magas homlokot, a beesett arcot, azokat a mélyen ülő, ragadozó szemeket. Amint a tekintetük találkozott, a férfi keskeny ajka hüllőszerű vigyorba húzódott, azután sarkon fordult, és ráérősen besétált a 221/B számú ház ajtaján.

Ozzie egész testében megborzongott – és nem azért, mert Anglia legveszélyesebb bűnözőjével nézett farkasszemet az imént. Inkább az rémítette meg, hogy mennyire meghitt és közvetlen volt az a tekintet.

– Láttad? – kiáltott fel Wiggins. – Ott ment Moriarty professzor! És csak úgy besétált a Mester lakásába. Ennek semmi értelme.

– Gyere, menjünk utána! – bólintott Ozzie.

A fiúk óvatosan átvágtak a Baker Streeten, és ők is beléptek a professzor nyomában a házba. Felmentek a lépcsőn, majd az egyik ajtó előtt hallgatózni kezdtek.

– Gondolom sejti, mit akarok kérdezni – mondta odabent Moriarty.

– Gondolom, sejti, mit fogok válaszolni – vágott vissza Holmes.

– Tehát nem adja fel?

– Az teljességgel ki van zárva – válaszolta Holmes habozás nélkül.

Wiggins a fülét hegyezve hallgatta a két férfi talányos félmondatait. Bár nem tudhatta, mi rejlik pontosan a szavak mögött, a lényeg világos volt: Moriartynak elege lett abból, hogy Holmes folyton beleköp a levesébe, ezért megfenyegette a detektívet.

– Pedig kénytelen lesz feladni, Mr. Holmes – morogta Moriarty. – Nincs más választása.

Ozzie szíve kis híján kiugrott a mellkasából. Eljött tehát a vég, gondolta. Ezek ketten a végső leszámolásra készülnek. Moriarty minden előzetes figyelmeztetés nélkül jelent meg Holmes lakásán a nagy összecsapás előtt. A fiú érezte, amint tüdejéből kiszökik az oxigén. Hal-kan benyúlt a kabátja alá, és belekortyolt a csukamájolajba.

Amikor nyilvánvalóvá vált, hogy odabent véget ért a találkozó, Wiggins lerángatta barátját a lépcsőn, és kituszkolta az ajtón az utcára. Moriarty tagbaszakadt sofőrje éppen abban a pillanatban fordult hátra, kipattant a kocsiból, és fenyegetően rázni kezdte öklét a fiúk felé. Már azon volt, hogy utánuk veti magát, de a két gyerek felkötötte a nyúlcipőt, és villámgyorsan eltűntek a Baker Street túlsó végének irányába.

MÁSODIK FEJEZET

Merénylet Holmes ellen

Néhány perccel később Ozzie és Wiggins kidugták fejüket a Dorset Street sarkán, és izgatottan figyelték, ahogy Moriarty és a sofőrje elhajtanak. Amikor a hintó eltűnt a szemük elől, megkönnyeb-
bülten felsóhajtottak, majd visszasiettek Holmes háza elé.

– Úgy tűnik, elég nagy slamasztikában van a Mester – jegyezte meg Wiggins. Gesztenyebarna szemében aggodalom csillant. Régóta dolgozott már a csapattal Sherlock Holmesnak, de azt sosem gondolta volna, hogy egyszer eljön az idő, amikor magát a nagy nyomozót kell megvédeniük.

– Moriartynak elege lett abból, hogy a Mester folyton keresztül-
húzza a számításait – értett egyet Ozzie. – De ennél biztosan többről van szó. Moriarty nem az a fajta, aki személyesen jön fenyegetőzni. Ő másra szokta bízni az ilyesmit.

– De hát akkor mit keresett itt?

– A Mester valami nagy dobásra készül, ami komoly veszélyt jelenthet Moriartyra. De fogalmam sincs, mi lehet az – rázta meg Ozzie a fejét.

Még mindig nem volt túl az iménti megrázkódtatáson. Eszébe jutott a Calico Finch-ügy és az ásatás a földalatti vasút alagútjában. Miután rajtaütöttek, Moriarty egy csatornán keresztül menekült a helyszínről, Ozzie pedig rögvest utánairamodott. El akarta kapni a professzort – vagy az is lehet, hogy Moriarty maga intett a fiúnak, hogy kövesse? A részletek a homályba vesztek, ám abban Ozzie egészen biztos volt, hogy megmagyarázhatatlan erő vonzotta a férfi felé. Furcsa – szinte már apai – melegség rejlett Moriarty hangjában, amint felajánlotta a fiúnak, hogy csatlakozzon a bűnszervezetéhez. Wiggins szemtanúja volt a találkozás végének, és amikor barátját később kérdőre vonta, úgy érezte, megrendül hűségébe vetett bizalma. Ami azt illeti, Ozzie még most is kétségek között vergődött. *Tényleg* csatlakozni akart Moriartyhoz? Vajon tőle megkapta volna mindazt a törődést és figyelmet, amit Holmes nem adhatott meg?

– Most is rá gondolsz, ugye? – kérdezte Wiggins, barátja arcát firkészve.

– Az az egész beszélgetés... – vakarta meg Ozzie a fejét. – Nagyon... furcsa volt, Wiggins. Nem is... mintha nem is én lettem volna.

Wiggins egy darabig hallgatott, azután elmosolyodott, és barátságosan megbökte Ozzie vállát.

– Te vagy a legjobb cimborám.

Ozzie visszamosolygott, és ő is belebokszolt a barátja vállába. De hiába. Még Wiggins rendíthetetlen hite sem volt képes kiűzni szívéből

azt a kellemetlen érzést, amelyet Moriarty váratlan felbukkanása kel-
tett benne.

Miközben beszélgettek, egy katonás tartású férfi tűnt fel a sika-
torban, és egyenesen feléjük masírozott. Tweednadrágot és hozzá illő
vadászkaót viselt. Úgy festett, akár egy vidéki földesúr, vagy mint
aki egy főúri vadászatról csöppent ide. Ozzie akkor látott ilyen ruhát
utoljára, amikor Agatha nagynénje után nyomozva keresztül-kasul be-
járta Oxfordshire vidékét. A férfi jobb hóna alatt egy összetekert vá-
szondarabot vitt, amelynek mindkét vége spárgával volt átkötve. Egy-
szer csak megállt az egyik ajtónál, közvetlenül a 221/B számú házzal
átellenben, elővett egy kulcsot a zsebéből, és belépett az épületbe.

A fiúk még sokáig bámultak utána. Ozzie egy ingatlanügynök hir-
detőtáblájára lett figyelmes a második emeleten.

– Még soha nem láttam ezt az úriembert. Talán csak nemrég-
ven vette ki a lakást.

– Egyáltalán nem úgy néz ki, mint egy szabó. Vajon miért hurcol
magával egy tekerics vásznat? – morfondírozott Wiggins.

– Kiváló kérdés, barátom...

Ám mielőtt még Ozzie előadhatta volna az ötleteit, fekete hamu
kezdett szállingózni odafentről, és beborította körülöttük a járdát.

Wiggins felkapta a fejét. – Ezek szerint felment a tetőre.

Ozzie vigyázva lenyomta a kilincset. A férfi nem zárta be maga
mögött az ajtót. A fiú halkán kinyitotta, majd – mivel senkit sem lá-
tott a folyosón – intett Wigginsnek, hogy kövesse.

Nesztelenül osontak fel a lépcsőn. Minden fordulónál megálltak, és óvatosan kikémleltek a sarkon, mielőtt továbbhaladtak. Kihalt volt a lépcsőház, az emeleteken pedig kitért ajtók fogadták őket, mögöttük üres, lakatlan szobákkal. A legfelső szintre érve egy kovácsoltvas létrát pillantottak meg, amely egy nyitott csapóajtón keresztül a tetőre vezetett. A nyíláson át Ozzie és Wiggins megpillantották a fejük fölött elterülő kék eget.

Még a lélegzetüket is visszafojtották, de hiába, nem hallottak semmit.

Ozzie rálépett a létra legalsó fokára, majd hirtelen megtorpant.

– Biztos, hogy fel akarsz mászni, Oz? – suttogta Wiggins. Közvetlen volt, hogy legjobb barátjának tériszonya van, erre *A Csodálatos Zalinda fivérek* esetének felgöngyölítése során derült fény.

A fiú azonban csak bólintott, és lassan kapaszkodni kezdett felfelé. Wiggins követte.

Ozzie kidugta fejét a nyíláson, de a csapóajtó szinte mindent eltakart a szeme elől. Csupán egy körülbelül egyméteres téglafalat látott, amely körbevette az egész tetőt.

Amikor mindketten kimásztak a tetőre, megpillantották a tweedruhás alakot, amint a fal mellett guggol, és éppen Holmes házat veszi célba. A vászondarab, amelyet a hóna alatt cipelt az utcán, most a tetőn kiterítve hevert. A férfi egy hosszú, vékony puskát tartott a kezében, a csövet egyenesen Holmes dolgozószobájának ablakára irányította.

Amíg Wiggins azon gondolkodott, mitévő legyen, Ozzie négy jókora lépéssel a vászonnál termett, felkapta a földről, és az orvlövész

fejére kanyarította. Erre már Wiggins is felocsúdott, fogta a lelógó zsinórt, és a férfi nyaka köré kötötte vele az anyagot. Az persze egyik kezével rögtön megpróbálta lerángatni magáról a leplet, miközben a másikban még mindig a puskát szorította. Ozzie és Wiggins azonban erősen kitartott. Dulakodás közben a fegyver egyszer csak furcsa, süvítő hangot, majd éles reccsenést hallatott, azután leesett a tetőre.

A férfi vadul káromkodott és hadonászott, de Ozzie addigra már egy határozott mozdulattal odébb rúgta a puskát. A fiúknak be kellett látniuk, hogy nem tudnak felülkerekedni ellenfelükön, ezért visszavonulót fújtak, és a csapóajtón keresztül bemenekültek a házba.

Amikor kimentek az épületből, Holmessel találták szemben magukat, aki az utca túloldaláról szaladt oda hozzájuk. Pedánsan megkötött házikabátot viselt, kezében pedig pisztolyt tartott.

– Odabent van még a légpuskás ember? – kérdezte türelmetlenül.

Ozzie és Wiggins hirtelen nem tudták, mit feleljenek. A Mester már éppen elégszer figyelmeztette őket, hogy ne vigyék feleslegesen vásárra a bőrüket.

– Válaszoljatok! – förmedt rájuk.

A fiúk bólintottak.

– Hallottam, ahogy gellert kap a golyó a ház homlokzatán – magyarázta Holmes, azzal félretolta a fiúkat az útból, berontott a lépcsőházba, és felrohant az emeletre. Ozzie és Wiggins utánvetették magukat. A csapóajtón kimászva látták, hogy Holmes a tető szélénél áll, és azt figyelmi elmélyülten, ahogy a tweednadrágos a falon mászik

lefelé a sikátorba, azután beszáll az odalent várakozó kocsiba. Kezében most is ott lapult az összegöngyölt vászon.

Holmes a fiúkhoz fordult. – Megint veszélybe sodortátok magatokat, ezért megérdemelnétek egy újabb kiadós fejmosást – korholta őket.

Ozzie és Wiggins riadtan összehúzták magukat a Mester szúrós tekintete előtt.

– Ám mivel az imént mentettétek meg az életemet, ez felettébb hálaatlannak tűnne a részemről – tette hozzá, és esetlenül megveregette a fiúk vállát. – Moran ezredesnek hívják a férfit, akit megtámadtatok. Kiváló mesterlövész, a második legveszedelmesebb ember Londonban, és egyben Moriarty leghűségesebb szövetségese. Az ezredessel való összezördülést általában igen kevesen élik túl. Nagy szerencsénk volt, hogy nekünk sikerült.

Wiggins és Ozzie idegesen pillantottak egymásra. Kissé felzaklatta őket ez a rövidke jellemzés a mesterlövészről.

Holmes megfordult, és zsebre vágta a pisztolyát. Azután lehajolt, felvette a földről a lehullott töltényhüvelyt, és a fény felé emelve alaposan szemügyre vette.

– Ez pisztolyból származik, nem puskából – állapította meg. Homlokáncolva négykézlábra ereszkedett, hogy alaposabban átfésülhesse a tetőt. – A professzor bizony nem sokáig tétlenkedett. – Holmes felállt, és intett a fiúknak, hogy kövessék. – Betartja az ígérését. El kell intéznem néhány csekélységet, hogy én is betarthassam az enyémet.

HARMADIK FEJEZET

Holmes beavatja tervébe a Vagányokat

Miközben Holmes fel-alá járkált a szobában, Ozzie alaposan szemügyre vette a nappali berendezését: a kandallópárkányon sorakozó pipákat az állványon; a perzsa papucsban tárolt, erősen illatozó dohányt; a vegyészfelszerelést – a kémcsöveket, a főzőpoharakat, a mikroszkópot, a Bunsen-égőt, a szódásszifont és a derítőt –; az Encyclopaedia Britannicát; a Mester bűnözőkről, fontos emberekről és helyszínekről szóló feljegyzéseit; valamint a gyakorlásként falba lödözött V és R betűket. Elég régóta dolgozott már a Mesternek ahhoz, hogy ismerős legyen számára a lakás, de otthonosnak még mindig nem érezte.

Barátjával ellentétben Wigginst pillanatnyilag egyetlenegy dolog érdekelt a szobában: a Mester érintetlenül hagyott reggelije. Képtelen volt levenni a szemét a sonkás tojásról és a véres hurkáról. Szörnyen bosszantónak találta, hogy a pompás reggeli étkek, amelyeket Mrs. Hudson, a Mester háziasszonya szokott készíteni, rendszerint a szemetesben végzik.

– Wiggins, fogyasszátok el nyugodtan Osgooddal a reggelimet!
– szólalt meg Holmes, és a fehér terítőn heverő porcelántányérok és
ezüst evőeszközök felé intett. – Nekem most nincs időm evésre – tet-
te hozzá, majd a dolgozóasztalához lépve türelmetlenül turkálni kez-
dett a legfelső fiókban.

Wiggins nem kérette magát, rögtön leült az asztalhoz, mohón a
villájára szúrt egy szelet sonkát, és boldogan rágcsálta. Még csak fel-
sem pillantott a tányérjáról, úgy hívta barátját a reggelihez:

– Gyere, Oz, egyél!

Ozzie gondolatban egészen máshol járt. A Mester tényleg hasonlít
rám, gondolta, miközben alaposan szemügyre vette a detektívet.

Holmes alakja nyúlánk volt és sovány, homloka magas, szája kes-
keny. Csak az orrom kisebb, mint az övé, állapította meg magában
Ozzie. Lehetséges volna, hogy tényleg ő az apám? Ozzie továbbra sem
vetette el ezt a lehetőséget. Annyi változott csupán, hogy immár el-
hagyta az akaratereje, nem merte nyíltan feltenni a kérdést a detek-
tívnek.

Most eszébe jutott Oxfordshire környékére tett kis kiruccanása.
Még soha, senkinek nem beszélt azokról a fényképekről és újságki-
vágásokról, amelyeket Agatha néni utazóböröndjében talált. A ké-
peken Ozzie anyukája volt látható, az újságcikkek pedig Sherlock
Holmes korai ügyeit taglalták. Azt sem árulta el soha senkinek – még
Wigginsnek sem –, hogy az édesanyja éppen akkoriban vállalt mun-
kát Oxfordban, amikor Holmes a városban tanult. Márpedig szinte

biztos volt benne, hogy a két tény között rejlik valami kapcsolat. Egyrészt mert a Mester szerint véletlen egybeesések nincsenek, másrészt mert Ozzie anyukája szinte soha nem beszélt a fiú édesapjáról.

Amikor Ozzie visszatért vidéki kutatóútjáról, megmutatta édesanyja fényképét Holmesnak. A detektív, ha ismerte is az asszonyt, jól leplezte érzelmeit. Éppen ez volt a baj. Holmes nem volt az érzelmek embere. Ozzie néha arra gondolt, talán nincsenek is érzései. Ezért még ha sikerülne is összeszednie a bátorságát, és oda merne állni a Mester elé, Holmes bizonyára vagy némán hallgatna, vagy elmagyarázná, miért ostobaság már maga a feltételezés is. Mindkét lehetséges válasz egyformán gyötrelmes lett volna, és Ozzie szinte megbénult a megaláztatás gondolatára, ezért nem is tett semmit. Talán ha...

– Hozzád beszélek, Osgood. Osgood!

Holmes és Wiggins úgy meredtek a fiúra, mintha súlyos betegen feküdne egy kórházi ágyban.

– Figyelsz ránk egyáltalán, Osgood? – kérdezte Holmes szigorúan. Ozzie bólintott.

Wiggins visszatért a reggelijéhez, Holmes pedig folytatta az eszmefuttatást:

– Eljött az idő, hogy véget vessünk Moriarty mesterkedésének, és felszámoljuk a bűnszervezetét.

Ozzie visszatartotta a lélegzetét. Még Wiggins is felnézett a tányérjából egy pillanatra, két falat között.

– Számtalanszor meggyűlt már a bajunk Moriartyval. Mindannyiszor sikerült keresztülhúznom a számításait, ám sajnálatos módon a professzor rendre megszökött, hogy azután újabb, az előzőeknél is zseniálisabb tervvel rukkoljon elő. Márpedig ennek egyszer és mindenkorra véget kell vetnünk!

Az elmúlt egy hónapban nagyszabású ügynöki hálózatot hoztam létre, amely Moriarty bünszervezetének minden szintjét és szegletét átszövi. Bizton állíthatom, hogy három nap múlva végük lesz, rendőrkézre juttatom mindnyájukat. Moriarty ma nálam járt, és bár tagadta, nyilvánvaló volt számomra, hogy ő maga is tudja: közel a vég.

Szóval igazam volt, gondolta magában Ozzie.

– És most mi lesz? – kérdezte Wiggins, miután lenyelt egy falat tojást.

– Biztonságotok érdekében a Vagányokkal együtt sürgősen el kell hagynotok Londont. Moriarty minden bizonnal támadást fog indítani az embereim ellen. Még ma gondoskodom az utazásotokról. – Holmes egy vastag borítékot nyomott Ozzie kezébe. A borítékban egy csomó ötfontos és néhány tízes lapult. Wigginsnek kis híján a torokán akadt az enniváló. Sem ő, sem Ozzie nem láttak még ennyi pénzt soha.

– Azonnal térjetekek vissza a hintógyárba, és ott várjatok a további utasításokra! Hamarosan tájékoztatlak titeket a teendőkről.

– De hát mi segíteni akarunk, Mester. Ahogy eddig is csináltuk – tiltakozott Wiggins.

– Úgy tudtok a legtöbbet segíteni, ha betartjátok az utasításaimat. Most pedig, ha megbocsátotok... – Holmes a bejárati ajtóra mutatott.
– Biztosíthatlak titeket, hogy hamarosan újra találkozunk. Készüljétek fel, és legyetek óvatosak!

Utazzanak el Londonból? Wiggins ifjú életének tizenkét éve alatt egyetlenegyszer sem tette ki a lábát a városból. Ugyan hová is mennének? Na és hogy vigyáz majd a csapatra egy ismeretlen városban? A Mester komor arcáról azonban egyértelműen leolvasta, hogy nincs más választása, mint engedelmeskedni. Mielőtt kilépett a szobából, útravalónak még becsúsztatott egy tükörtojást és egy szelet sonkát két pirítós közé, és Ozzie kezébe nyomta, aki szinte oda sem figyelve a kabátzsebébe gyömöszölte a szendvicset.

Ozzie még egyszer utoljára körbepillantott a híres detektív dolgozószobájában. Attól tartott, hogy sokáig nem látja viszont.